

LÂ İLÂHE İLLA'LLÂH SÖZÜ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Size Medine-i Münevvere'mizden, Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek şehrin-den konuşuyorum. Cumanız mübarek olsun... Allah nice mübarek günlere, gecelere sıhhatle, afiyetle erdirip, o günlerin, gecelerin, hayrından, bereketinden, sevabından, mükâfatından istifade edenlerden eylesin...

Peygamber Efendimiz'in Şefaati

Biliyorsunuz, Peygamber SAS Efendimiz'in pek çok isimleri ve sıfatları var. Meselâ, en çok bildiğimiz bir tanesi *Muhammed*; Kur'an-ı Kerim'de geçiyor. Bir başkası *Ahmed*; o da Kur'an-ı Kerim'de geçiyor. Ondan sonra sıfatları var, meselâ; *Mustafâ*, *Müctebâ* gibi. Künyesi var, *Ebü'l-Kâsım* gibi. Bu sıfatlar içinde Kur'an-ı Kerim'den alınmış olanlar var, hadis-i şeriflerden seçilmiş olanlar var.

Peygamber SAS Efendimiz'in bizzat kendisinin söyledikleri var. Meselâ, “Ben Hâşir'im!” diyor; “Âkıb'im!” diyor, en son peygamberim mânâsına... Kendisi böyle kendi sıfatlarını sayıyor. Meselâ, “Ben dedem İbrâhim AS'ın duasıyım.” buyuruyor. İbrâhim AS elini açıp:

“—Yâ Rabbi! Ben hanımımı, yavrumu böyle ekin bitmez bir vadiye senin emrinle bıraktım. Sen onları bol rızıklarla, meyvalarla rızıklandır.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

İçlerinden onları doğru yola çağırın, onları mânevî bakımdan tertemiz, pırlı pırlı yapan bir peygamber gönder!” diye dua etmiş.

İbrâhim AS yaptığı bu dua Kur'an-ı Kerim'de de var. “İşte ben o duada geçen, İbrâhim AS'ın gönderilmesini istediği o peygamberim, onun duasıyım.” Sonra, “İsâ AS'ın müjdesiyim.” buyuruyor.

Onlardan, bizi ilgilendiren, bizi ümitlendiren sıfatlardan birisi de, Peygamber SAS Efendimiz'in şefaathçi olmasıdır. Şâfi'dir, şefaathçidir. Şefîu'l-ümmeh'dir, ümmetin şefaathçisidir:¹

¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.649, no:4739; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.625, no:2435; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.213, no:13245; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.387, no:6468; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.139, no:228; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.258, no:749; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.43, no:3556; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.40, no:3284; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.287, no:310; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.17, no:15616; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.261; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.166, no:236; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.325, no:6963; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.241, no:1549; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.II, s.361, no:689; Hâris, *Müsned*, c.IV, s.304, no:1120; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.I, s.170, no:509; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.349; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.396, no:366; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIII, s.409; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.IV, s.78, no:671; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.I, s.448, no:1401; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.625, no:2436; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1441, no:4310; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.386, no:6467; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.140, no:231; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.233, no:1669; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.287, no:311; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.201; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.351, no:3578; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.189, no:11454; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.75, no:4713; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.349; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.VI, s.124, no:428; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.106, no:5492; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.244, no:5840; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.II, s.360, no:688; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.III, s.189, no:753; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.398, no:39055; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.10, no:1557;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XIII, s.416, no:13429.

شَفَاعَتِي لِأَهْلِ الْكَبَائِرِ مِنْ أُمَّتِي

حم. د. ت. ن. ع. حب. طب. ك. هب. ض. عن أسنس؛ ط. ه. ت. طب. ك. حل. ض. هب. وابن خزيمة عن جابر؛ خط. عن ابن عمر؛ قط. خط. عن كعب بن عجرة؛ طب. عن ابن عباس

RE. 306/3 (*Şefâatî li-ehli'l-kebâiri min ümmetî*) [*Şefaatim ümmetimden büyük günah işleyenler içindir.*] buyurmuştur.

Ümmetin suçlu, günahkâr, yüzü kara kulları da olsa, hatâlı olanları da olsa, onlara da şefaateceğini; ümmetini sevdiğini, koruduğunu, kolladığını hadis-i şeriflerden, ayet-i kerimelerden biliyoruz.

بِالْمُؤْمِنِينَ رَأُوفٌ رَحِيمٌ

(التوبة: ١٢٨)

(*Bi'l-mü'minîne raûfün rahîm*) [Müminlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.] (Tevbe, 9/128) diye, müslümanlara çok re'fetli, çok merhametli bir peygamber olduğunu Tevbe Sûresi'nden biliyoruz.

Onun için, Enes RA'ın rivayet ettiği bir şerifle başlamak istiyorum, Medine'de olduğumuz için... Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:²

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.146, no:7771; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.83, no:229; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.466, no:15953.

لَا أزالُ أَشْفَعُ وَأُشْفَعُ حَتَّى أَقُولَ يَا رَبِّ شَفِّعْنِي فِي
مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ فَيُقَالَ لَيْسَتْ هَذِهِ لَكَ وَلَا أَحَدٌ
قَبْلَكَ هَذِهِ لِي فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ إِلَّا

خَرَجَ مِنْهَا

(الديلمى عن أنس)

RE. 462/9 (*Lâ ezâlü eşfaü ve üşeffau hattâ eküle: Yâ rabbi, şeffi'nî fî men kâle lâ ilâhe illa'llâh. Feyükâlü: Leyset hâzihî leke ve lâ li-ehadin kableke hâzihî lî. Felâ yebkâ ehadün kâle lâ ilâhe illa'llâh illâ harace minhâ.*) Sadaka rasûlü'llâh.

Müjdeli bir hadis-i şerif... Peygamber Efendimiz istikbale ait, kıyamet koştuktan sonra ahirette vukû bulacak bazı olayları anlatırdı. Burada da buyuruyor ki:

(*Lâ ezâlü eşfaü*) “Şefaath etmeye devam edeceğim, devam edeceğim, şefaath edeceğim, edeceğim... Şefaath etmem kesilmeden devam edecek. (*Ve üşeffau*) Şefaathim de kabul olunacak.”

Peygamber Efendimiz hem Şâfi'dir, şefaath edicidir; hem de Müşeffa'dır, yâni şefaathi makbul olan, kabul olandır. Bazan insan birisine aracı olur da, aracılığı kabul olunmaz, “Sen aradan çekil, karışma!” denilir, şefaathi iş görmeyebilir. Ama Peygamber Efendimiz öyle değil, Şâfi' ve Müşeffa'dır. Şefaath eder ve şefaathi de tesir eder, icrâ olunur ve makbuldür.

(*Lâ ezâlü eşfau ve üşeffau*) “Şefaata edip duracağım ve şefaatterim de kabul olup duracak. (*Hattâ ekûle*) Nihayet diyeceğim ki:

(*Yâ rabbi, şeffi'nî fî men kâle lâ ilâhe illa'llâh.*) “Yâ Rabbi, ‘Lâ ilâhe illa'llâh’ diyen herkese şefaata etmek istiyorum, ‘Lâ ilâhe illa'llâh, muhammedün rasûlü'llâh’ deyip de mü'min olan herkesin kurtulmasını istiyorum, ümmetimin selâmetini istiyorum. Bunu da kabul eyle, bu şefaati de makbul eyle!” diyeceğim.

Lâ ilâhe illa'llâh demiş, kusuru çok, eksigi çok, hatası çok; ömrü böyle pek güzel bir şekilde, başarılı bir müslüman olarak geçmemiş ama, Efendimiz yine kendisine tâbî diye, müslüman diye, mü'min diye şefaata etmek istiyor. Onun üzerine Allah-u Teâlâ Hazretleri tarafından buyrulacak ki: (*Feyükâlû: Leyset hâzihî leke ve lâ li-ehadin kableke*) “Bu sana ait bir iş değil, senden önceki ulü'l-azm peygamberlere de ait olmadığı gibi senin için de değil; (*hâzihî lâ.*) bu benimdir.” buyuracak Allah-u Teâlâ Hazretleri.

(*Felâ yebkâ ehadün kâle lâ ilâhe illa'llâh*) “Lâ ilâhe illa'llâh demiş olan, mü'min olan hiç bir kimse kalmayacak, (*illâ harace minhâ*) oradan çıkacak.”

Oradan çıkacak dediği, cezasını çekmek için cehenneme girmiş olan mü'min... Her zamanki sohbetlerimde söylediğim gibi, müslümanlar iki çeşit: Bir kısmı cehenneme düşmeden cennete giderler. Bir kısmı da cezası, suçu, kabahati olduğu için cehenneme düşüp, sonra Peygamber Efendimiz'in şefaatiyle cehennemden çıkarlar.

Bu da bizi ikaz eden bir tarafı hadis-i şerifin... Demek kimü'minim diye, *Lâ ilâhe illa'llâh* diyen bir kimseyim diye gevşemeyeceğiz, yanlış işler yapmayacağız, haram yemeyeceğiz, günah işlemeyeceğiz. Aksi takdirde, mü'min olduğu halde günah işleyen, haram yiyen, Allah'ın yasakladığı işleri yapan, emrettiklerini yapmayı ihkalkâr davrananlar ne olacak?.. Ceza çekmek için cehenneme girecek ama, Peygamber Efendimiz'in şefaati onları da cehennemden kurtaracak diye buradan anlıyoruz.

Tabii Cenâb-ı Hak'tan dilediğimiz, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi bi-gayri hisâb, yâni hesaba da tâbî tutmadan, terletmeden, üzmeden, korkutmadan, doğrudan doğruya cennetine soksun... Peygamber Efendimizle beraber, sevgili kullarıyla, mukarreb kullarıyla beraber, cennete ilk girenlerle beraber duhûl-ü evvelîn ile cennete girenlerden eylesin... Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin...

Mübarek beldesini, mescidini, türbesini ziyaret ediyoruz. “Şefâat yâ Rasûlallah!” diye âşık-ı sâdıklar gözyaşı döküyor. *Muvâcehe-i Şerife*'de, yâni Peygamber Efendimiz'in türbesinin parmaklıkları karşısında el pençe divan durup, yalvarıp yakarıyor.

Tabii Allah-u Teâlâ Hazretleri duaları kabul edicidir. Peygamber Efendimiz şefaata edecek. Şefaata edenlerin en kıymetlisi olduğundan, şefaati reddedilmeyen bir şefaataçı olduğundan, Allah da onun şefaatinı kabul edecek. Bizi azabına uğratmadan, hesapta terletmeden, bi-gayri hisâb cennete girenlerden eylesin...

Peygamber Efendimiz:

“—Benim günahkâr kullara da şefaati olacak ama, o duruma kalmayın!” diyor.

O durum tabii, cehenneme düştükten sonra kurtulmak için olacak. O bakımdan günah işlememeğe çok dikkat etmeli!..

Aziz ve sevgili kardeşlerim, kendimiz dikkat edelim; kendi kendimizin ateşte yanmasını, cehenneme atılmasını, cayır cayır, çatır çatır yanıp azab görmesini istemediğimiz gibi, sevdiklerimizin de atılmasını istemeyiz. Annemizi, babamızı, kardeşimizi, çoluğumuzu, çocuğumuzu, komşumuzu, arkadaşımızı dostumuzu da kurtarmak isteriz.

O halde ne yapacağız?.. İslâm için çalışacağız. Hem imanın iyice öğrenilmesini, çoluk çocuğumuza, yakınlarımıza, sevdiklerimize öğretilmesini sağlamaya gayret edeceğiz; hem de İslâm'ın nasıl yaşanacağını, hayatımızı İslâm'ca, müslümanca nasıl geçirmemiz gerektiğini çok iyi hesaplayıp öğreneceğiz.

Ticareti nasıl yapmalıyız?.. Düğünü nasıl yapmalıyız?.. Aile hayatını nasıl sürdürmeliyiz?.. İctimâî münasebetlerimiz nasıl olmalı?.. Hayatımız nasıl geçmeli?.. İbadetleri ne türlü yaparsak daha güzel olur?.. Bunlara çok dikkat etmeliyiz ve bunları sevdiklerimize, sevdiğimiz için canla başla öğretmeliyiz.

Bakın, el-hamdü lillâh bizim radyomuz, televizyonumuz, gazetemiz nedir?.. Bir çeşit mekteptir. Mektebe çocuklar gidiyorlar, sıralara oturuyorlar, kalemi, kâğıdı, kitabı çıkartıyorlar. Hocaları geliyor kapıdan, kalkıyorlar, selâmlaşıyorlar, oturuyorlar, ders çalışıyorlar.

Bizim bu radyomuz televizyonumuz da mektep... Ama biz mutfağa gidiyoruz. Hanım yemek yaparken radyodan sesimizi duyuyor. Salona gidiyoruz, evinden çıkamayan insanların yanına gidiyoruz. Fabrikada işçinin yanına gidiyoruz. Bir taraftan eliyle iş yapıyor, bir taraftan radyodan bizi dinliyor.

Şoförün yanına gidiyoruz. Şoför bir taraftan arabasını sürüyor, para kazanacak helâlinden, Allah yardımcı olsun; bir taraftan da bizim radyomuzu dinliyor. Bazıları da aşk ile, şevk ile, bir de müşteri duysun diye, özellikle bizim radyoyu açıp dinlettiriyor. Sevap kazanmak için...

Demek ki, biz öğrencilerimizi okula çağırıyoruz, öğrencilerimizin yanına gidiyoruz, evine gidiyoruz, işyerine gidiyoruz. İş yaparken, günlük hayatında, bir taraftan işini yapıyor, bir taraftan da İslâm'ı öğreniyor.

Onun için, radyo çok önemli, fevkalâde önemli... Televizyon çok önemli, gazete çok önemli... Gazeteyi herkes alıyor, günde birkaç gazete alıyor. Aşk ile, şevk ile, dikkatle sabahleyin okuyor, veya akşamleyin okuyor, veya işyerinde okuyor.

Onun için, İslâmî gazetemizin olması lâzım, İslâmî radyomuzun olması lâzım, İslâmî televizyonumuzun olması lâzım! Hepsi edebe, ahlâka, âdâba, dine, imana uygun güzel şeyler öğretmeli halkımıza... Dürüstlüğü, çalışmayı, herkesi sevmeyi, herkese iyilik yapmayı, düşmandan yılmamayı; ne bileyim ecdâdımızdan tarih boyunca, tarih kitaplarının yazdığı, göğsümüzü kabartan ne kadar güzel huylar varsa, onları öğretmeliyiz.

Şimdi sevinçli haber aldım ben telefon edince, 226'ya çıkmış yayın istasyonlarımız. Büyük bir rakam... Radyo-televizyon okullarının hocalarının yanına girmiş bizim arkadaşlardan birisi... Bakmış bir radyo dinliyor, bizim Akra'mızı dinliyor. El-hamdü lillâh 24 saat çok kıymetli, edebî, değerli konuşmalar yapılıyor. 24 saat açık olan mektep, tatili olmayan mektep, tatilde de devam edilecek bir mektep oluyor.

Onun için, insanlar cehenneme düşmesinler, cayır cayır yanmasınlar, cennete girsinler de ebedî saadeti elde etsinler diye çalıştığımız için, bu çalışmalarını çok güzel götürmeliyiz.

Tabii radyo çok güzel bir çalışma, eğitim ve tebliğ vasıtası... Bu surlara dikilmiş bir bayraktır, inmemesi lâzım! Zahmetli, masraflı, kârı yok, meşakkati, mihneti, tehlikesi çok... Olsun, elbirliği ile destekleyeceğiz, radyo devam edecek.

Televizyonumuz; çok sıkıntıları var, aletler pahalı, yayının güzel olması için çok masraflar

yapmak lâzım! Ulusal ve uluslar arası yayın yapabilmek için uydu kiralamak lâzım! Telefon kiralanması lâzım, internete üye olunması lâzım, internete verilmesi lâzım!.. Bunların hepsi masraftır amma, boşa gitmez.

Türkiye’de bütçenin en büyük payı Millî Eğitim’e ayrılmış. Eğitim çok önemli... Bizim yaptığımız da önemli olduğu için, eğitim çok önemli olduğundan, bu masrafları göğüslememiz lâzım! Tabii özel olduğumuz için devlet bütçesinden yardım almadığımızdan, kimseye de eyvallah demediğimizden, bizi dinleyicilerimiz, halkımız destekleyecek. Nasıl destekleyecek?.. Reklam verecek, çeşitli şekillerde yardımcı olacak. Seviliyorsa, sevdiği takdirde yayınıni destekleyecek.

Bir de gazete çıkardık. Televizyonun yeri başka, radyonun yeri başka... Mekteplerimiz de var, mekteplerin de yeri başka... Kurslarımız var, onların da yeri var... Dergilerimiz var, onların da bir hitap ve hizmet sahası var... Bir de gazete çıkardık, gazete çok önemli...

Gazetenin de çalışması gerekiyor, onun da çok büyük masrafı var... Yüzlerce insan çalışıyor bir gazetede, o gazete sizin karşınıza gelinceye kadar... Ama en güzel haberleri sizin namınıza arayıp, derleyip, toplayıp getiriyor. Siz bir şeyi duyup öğreniyorsanız, tabii büyük bir zahmetle, masrafla oluyor. Bu gibi hayırlı şeyleri desteklememiz lâzım ki, İslâm cihana yayılsın, gayrimüslimler bile İslâm’ı öğrenip sevsinler, müslüman olsunlar ve cehenneme düşmesinler.

Biz herkesi seviyoruz, Amerikalıyı da seviyoruz, Rus'u daseviyoruz, Çinliyi de seviyoruz... Hepsinin imana gelmesine, cehenneme düşmemesine, cennete gitmesine çalışıyoruz. Tebliğ çalışması o demek, İslâm'ı götürmek onun için oluyor.

Müslümanlar karşılarındaki düşmanla savaşmıyorlardı, ilkönce İslâm'a çağırıyorlardı:

“—Müslüman ol kardeşim!” diyorlardı.

“—Olmam...”

“—E o zaman müslümanlara tâbî ol, fitne fesat, zulüm yapma!” Meselâ saraylar yaptırıyor, esirler çalıştırıyor. meselâ bir Firavun'un bir mezarı için yapılan ehramın [piramidin] muazzamlığına bakın! Bir çirkin duygudan, yanlış bir inançtan yapılıyor, ne lüzumu var?..

Demek ki, “Mâdem müslüman olmuyorsun, o zaman müslümanlara tâbî ol!” demişler.

“—Müslüman olmam, tâbî de olmam, fitneye fesada devam ederim!”

“—E o zaman, ben de sana o kötülüğü, zulmü yaptırmam!” demiş, zulmü engellemiş, mazlumun yanında yer almış.

Mü'min, müttakî insanlar adaletsizliği reddetmiş, adaleti temine çalışmış. Öyle olmuş ki, ordu bir yerden geçerken üzüm kopardı ise, sahibi yoksa; parasını üzüm salkımının olduğu yere bağlamış. Bu İslâm'dan kaynaklanan güzel

ahlâk... Bu güzel ahlâkın yayılması lâzım, aziz ve sevgili kardeşlerim!

Temenni ediyorum, hepiniz Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasına erin, Peygamber Efendimiz'in şefaatine nâil olun... Peygamber SAS Efendimiz'in sevdiği, razı olduğu ümmetler olun!.. Sevdiği razı olduğu hizmetleri ümmetine yapanlardan olun!.. İslâm'ın bayrağını tutanlardan, İslâm'ın yayılmasına çalışanlardan olun!..

b.Lâ ilâhe illa'llâh Gazabı Önler

İkinci hadis-i şerifi okumak istiyorum. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَمْنَعُ الْعِبَادَ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ مَا لَمْ
يُؤْتِرُوا صَفْقَةَ دُنْيَاهُمْ عَلَى دِينِهِمْ فَإِذَا آثَرُوا
صَفْقَةَ دُنْيَاهُمْ عَلَى دِينِهِمْ ثُمَّ قَالُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
رُدَّتْ عَلَيْهِمْ وَقَالَ اللَّهُ كَذِبْتُمْ

(هـ.ب.ع. عد. والديلمي، والحكيم عن أسنس)

³ Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.95, no:4034; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.337, no:10497; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Ukûbât*, c.I, s.22, no:6; Deylemî, *Müsnedü'l- Firdevs*, c.V, s.7, no:7276; İbn-i Ebî Hâtim, *İlâli*, c.II, s.121, no:1857; Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usûl*, c.III, s.17; İbn-i Ebî Âsım, *Zühd*, c.I, s.144, no:288; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.20; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.81, no:221; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.480, no:15982.

RE. 462/2 (*Lâ ilâhe illa'llâhu temneu'l-ibâde min sahati'llâh, mâ lem yû'sirû safkate dünyâhüm alâ dînihim; feizâ âserû safkate dünyâhüm alâ dînihim, sümme kâlû: Lâ ilâhe illa'llâh. Rüddet aleyhim, ve kâle'llâh: Kezebtüm!*)

Enes RA'dan Hakîm-i Tirmizî rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“Lâ ilâhe illa'llâh sözü...” Yâni, Allah var, Allah'ın şerîki, nazîri yok, yeri göğü yaratan, alemlerin Rabbi Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir. *“Lâ ilâhe illa'llâh* demek, bu söz, kelime-i tevhid, (*temneu'l-ibâde min sahati'llâh*) Allah'ın kahrına, gazabına uğramaktan kulları korur. Allah'ın gazabının gelmesini men eder. Bunu diyene Allah gazab etmez.” Ne zamana kadar?.. (*Mâ lem yû'sirû safekate dünyâhüm alâ dînihim*) Dünyalık taraflarını dinlerine tercih etmedikleri takdirde, etmedikleri müddetçe...”

Yâni, dünyayı tercih ediyorlar, dinlerini ihmal ediyorlar; dünyayı tercih ediyorlar, ahireti unutuyorlar; dünyalığa dalıyorlar, ahiretlerine çalışmıyorlar... Dünya menfaati yüzünden dinlerine, imanlarına, ahlâklarına aykırı işler yapıyorlar. O zaman değil...

(*Feizâ âserû safekate dünyâhüm alâ dînihim*)
“Dinlerine dünyalarını tercih ettikleri zaman; dünya menfaatlerini, fânî hayatları, keyiflerini, zevklerini, eğlencelerini, zulümlerini, yanlışlıklarını tercih ettikleri; Allah'ın emirlerini çiğnedikleri, dinlerini önemsemedikleri zaman

ne olur?.. (*Sümme kâlû: Lâ ilâhe illa'llâh*) Yine *Lâ ilâhe illa'llâh* diyorlar, camilere geliyorlar, gidiyorlar, Kur'an okuyorlar, ellerinde tesbih var... (*Rüddet aleyhim*) Allah-u Teâlâ Hazretleri bu sözü onlara reddeder. *Lâ ilâhe illa'llâh* sözü kabul olmaz onlardan ve yüzlerine geri döndürülür, reddedilir.”

(*Ve kâle'llâhu: Kezebtüm!*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri onlara der ki: ‘Yalan söylüyorsunuz! Çünkü *Lâ ilâhe illa'llâh*'a inandıysan, *Lâ ilâhe illa'llâh* diyorsan, bu günahı işlemeyecektin! Dünyaya dalıp ahireti unutmayacaktın! Dünya menfaati için dinini satmayacaktın! Din düşmanlarıyla işbirliği yapmayacaktın! Müslümanlara zarar vermeyecektin, halka hizmet edecektin!.. Bunları yapmadın sen, kendi cebine hizmet ettin! Haram yedin, rüşvet aldın, günaha girdin! Zalimlerle, çetelerle işbirliği yaptın! Zâten yalancısın, senin *Lâ ilâhe illa'llâh* demenin kıymeti yok!’ der Allah-u Teâlâ...”

Bakın ne kadar önemli! Dinimizi iyi öğrensek, herkes nasıl hizaya gelecek, nasıl düzelecek!.. Dinini bilenler azaldıkça, ahlâk da çözüyor, bozuluyor.

Dün burada sohbet ediyoruz, evimize misafirler geldi. Arkadaşlarımızdan bir tanesi dedi ki: “Türkiye’de bir ahlâk çöküntüsü var.” Aman Allah saklasın, ahlâksızlar da vardır ama iyi ahlâklılar da var... İyi ahlâklıların çalışması lâzım!

Çöküntü de var, gazetelerden okuyoruz. Cinâî olaylar, polise intikal eden, mahkemeye intikal eden olaylar, edepsizlikler, huzursuzluklar, hırsızlıklar, arsızlıklar, yüzsüzlükler var... Yok desek, o gönlümüzün temennisi; keşke yok olsa ama, maalesef var. O halde ne yapacağız?.. İyi insanlar iyiliği çoğaltmağa çalışacağız, kötülüğü azaltmağa çalışacağız. Mikropları öldürmeğe çalışacağız, bataklıkları kurutmağa çalışacağız. Sivrisineğin ürememesine çalışacağız Dezenfekte edeceğiz, tertemiz edeceğiz, mikroplar üremeyecek, hastalık yaygınlaşmayacak, salgın hastalık olmayacak, dikkat edilecek. Hani bu tıpta yapıldığı gibi... O zaman mâneviyat doktorları da iyi insanlar olduğundan, böyle çalışırlarsa cihan gül gülistan olur, her şey güzel olur. Ama böyle yapılmadığı zaman, kötüler hakim olursa, iyileri bastırırsa; o zaman ülkeler batar, devletler batar, milletler batar, ordular yenilir, felâketler gelir.

Allah felâket yağdırır. Zelzele olur, sel olur, çeşit çeşit afetler olur. Onlar hep Allah'ın cezasıdır. Zekât verilmedi, fakirler kollanmadı, haram yenildi, zulüm yapıldı diye Allah cezalandırır. *Lâ ilâhe illa'llâh* sözü o zaman kurtarmaz. Neden?.. Yalan söylüyorsun der Allah... Çünkü dinlerini ihmal ettiler, dünyayı tercih ettiler.

Onun için iyi müslüman olmak zorundayız, başka çare yok!

“—Birazcık müslüman olayım, yüzde beş müslüman olmak yeter...”

Öyle şey yok, iyi müslüman olacak! Aksi takdirde Allah, yalan söylüyorsun der, *Lâ ilâhe illa'llâh* demesini kabul etmez ve tabii ahirette ceza olur.

c. *Lâ ilâhe illa'llâh* İnsanı Cennete Sokar

Üçüncü hadis-i şerife geçiyorum. O da yine Enes RA'dan, İbnü'n-Neccâr rivayet etmiş. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:⁴

مُخْلِصًا إِسْتَوْجَبَ الْجَنَّةَ وَمَنْ قَالَهَا كَاذِبًا عَصَمَتْ
مَالَهُ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَلِمَةٌ عَظِيمَةٌ كَرِيمَةٌ عَلَى اللَّهِ
تَعَالَى مَنْ قَالَهَا دَمَهُ وَكَانَ مَصِيرُهُ إِلَى النَّارِ
(ابن النجار عن أسنس)

RE. 462/3 (*Lâ ilâhe illa'llâhu kelimetün azîmetün kerîmetün ale'llâhi teâlâ, men kâlehâ muhlisan istevcebe'l-cenneha; ve men kâlehâ kâziben, asamet mâlehû ve demehû, ve kâne m sîruhû ile'n- nâr.*)

“—*Lâ ilâhe illa'llâh* sözü muazzam bir kelimedir, ulu bir sözdür. Allah-u Teâlâ Hazretleri indinde soylu bir sözdür, önemli bir sözdür. Allah'ın sevdiği, kıymet verdiği bir sözdür.”

(*Men kâlehâ muhlisan*) Kim bu *Lâ ilâhe illa'llâh* sözünü ihlâs ile, içtenlikle, tertemiz duygularla, inanarak söylerse; (*istevcebe'l-*

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.80; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.481, no:15985.

cenneh) cenneti kendisine vacib hale getirir, cennet kendisine gerekli olur, Allah o kulunu cennetine sokar.” *Lâ ilâhe illa’llâh* dedi, bu kulumu cennetime sokayım der. Böyle cenneti garantilemiş, cenneti sağlamış olur.

(*Ve men kâlehâ kâziben*) “Kim yalandan bu sözü söylerse...” Yâni adam aslında mü’min değil, kalbi fesat, müslümanların arasında yaşadığından mü’min gibi davranıyor ama, kalbinde iman yok... Yalandan *Lâ ilâhe illa’llâh* diyor. (*Asamet mâlehû ve demehû*) “Malını ve canını, kanının dökülmesinden korunmuş olur. (*Ve kâne masîruhû ile’n-nâr*) Ama akıbeti cehennem olur, cehenneme gider.” Çünkü gerçek duygularla, ihlâsla demedi, yalancılıktan dedi *Lâ ilâhe illa’llâh*’ı... O zaman cehenneme gider.

Allah insanların sözüne bakmaz, dışına bakmaz, elbisesine bakmaz, süsüne, zinetine bakmaz, kıyafetinin, omuzunun işaretine bakmaz. Nesine bakar?.. Kalbine bakar, amelinin ihlâslı olup olmadığına, halis muhlis, temiz olup olmadığına bakar. Temiz olmayınca kabul etmez. O zaman *Lâ ilâhe illa’llâh* demiş ama, yalandan demiş; onu cehenneme atar. Allah bizi hakîkî mü’minlerden eylesin...

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Bu hakîkî mü’min olmak da tabii, bir eğitim işidir. Bir kimse, “Hocam tamam, sizin bu vaazınızdan sonra, bu hadisleri duyunca hakîkî müslüman olmak istiyorum!” dese, hakîkî müslüman olmak kolay değil.

“—Neden kolay değil?..”

Şeytan aldatır, nefis aldatır. Nefis sîgaya çeker, “Yâhu dinlemiştin o hadisi ama, boş ver!” dedirtirir. Nefis bastırır. Haramın karşısına geçildiği zaman harama meylettirir, haramı istettirir. “Yasak ama, günah ama dayanamıyorum ne yapayım, azıcık alayım!” dedirtir.

Onun için eğitim lâzım! Ruhun kuvvetlenmesi lâzım, insanın iradesinin kuvvetlenmesi lâzım, güzel bir eğitimden geçmesi lâzım ki, Yunus gibi olsun, Mevlânâ gibi olsun, Hacı Bayrâm-ı Velî gibi olsun, Eşrefoğlu Rûmî gibi olsun...

Sağlam, çelik gibi olması lâzım, ahlâkının pırıl pırıl olması lâzım! O bir eğitim işidir; dînî eğitim işidir, tasavvufî eğitim işidir, nefis terbiyesi işidir. Ahlâkın temeli nefis terbiyesidir.

İlâhiyatta hocayken, lâzım olmuştu da kütüphanede bakmıştım; birisi bir eser yazmış, eserin ismi de bu: “*Ahlâkın Temeli Nefis Terbiyesidir.*” Evet *Lâik Ahlâk*, *Sosyal Ahlâk* diye kitaplar var, biliyorum; profesörler yazmış, okudum. Ama hepsi laf ve palavradır. İşin özü imandır. Nefis terbiyesi imanla yapıldığı zaman, insan güzel ahlâklı olur. Gerisi bir yerde insana yine hatalı iş yaptırtır ve yarım yaptırtır. Çarşıda pazarda güzel ahlâklı olur da, özel hayatında rezil, kepaze olur, kötü işler yapar.

d. Lâ ilâhe illa'llâh Belâları Önler

Lâ ilâhe illa'llâh'la ilgili bir hadis-i şerif daha okumak istiyorum. Bu da ibn-i Abbas RA'dan rivayet edilmiş.

Bugün de Abbas RA'ın sözü geçti. Hurma bahçelerinin arasından geçiyoruz, Peygamber Efendimiz'in mescidine gidiyoruz, namaz kılıyoruz, geliyoruz. Mescid-i Kuba'nın tarafında, 4-5 km mesafede, hurmalıkların arasındayız. Oradan geçerken bir kardeşimiz anlattı: Buralara sesini duyurmuş Abbas RA... Yüksek sesle bir nidâ etti mi, bir ezan okudu mu, ta uzaklardan duyulmuş. Peygamber Efendimiz harplerde bile onu çıkarttırır, bağırırttırmış ki herkes duysun, emri anlasın, uygulasın diye...

İşte o Peygamber Efendimiz'in sevdiği amcalarından birisi. Mekke'de kaldı bir müddet ama, mü'min olarak kaldı. Sonra bir amcası da biliyorsunuz, Uhud'da şehid olan Hazret-i Hamza... Seyyidü'ş-şühedâ, şehidlerin önde gelenlerinden bir kimse...

Bu Abbas isimli amcasının oğlu vardı, Abdullah... O da çok alim, çok güzel, çok yakışıklı bir kimseydi. Güzel yaratılmış, huyu da güzel, hali de güzel, sûreti de güzel... O rivayet ediyor Peygamber Efendimiz'den:⁵

⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.8, no:7280; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.172; Kazvînî, *Ahbâr-ı Kazvin*, c.I, s.429; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَدْفَعُ عَنْ قَائِلِهَا تِسْعَةً وَتِسْعِينَ بَابًا
مِنَ الْبَلَاءِ أَذْنَاهَا الهمُّ

(كر. والديلمى عن ابن عباس)

RE. 462/5 (*Lâ ilâhe illa'llâhu tedfeu an kâilihâtis'aten ve tis'îne bâben mine'l-belâi, ednâhe'l-hemmü*) “*Lâ ilâhe illa'llâh sözü*, bunu söyleyen kimsenin üzerinden 99 çeşit belâyı def eder.

(*Ednâhâ*) En aşağısı, (*el-hemmü*) tasa, insanın tasalanması, üzülməsi, kederlenmesi...”

Bu belâların en aşağısı insanın tasalanması; canı sıkılıyor, içi kapkara, üzüntülü... filân; bunu def eder. Bundan başka daha yukarıya doğru 98 çeşit daha var. *Lâ ilâhe illa'llâh* sözü 99 çeşit belâyı, söyleyen insanın üzerinden def eder.

“—Peki, o zaman *Lâ ilâhe illa'llâh* diyeyim! Ne kadar diyeyim?..”

Peygamber Efendimiz söylüyor, ben söylemiyorum. Bu okuduğum hadis kitabında var, sizin kütüphanenizdeki hadis kitaplarında var; okusanız göreceksiniz.

Peygamber Efendimiz diyor ki:⁶

⁶ Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.103, no:994; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.8, no:6021; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.67, no:179; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.96, no:16830;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XVIII, s.312, no:19502.

لَيْسَ مِنْ عَبْدٍ يَقُولُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِائَةَ مَرَّةٍ إِلَّا
بَعَثَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَوَجْهَهُ كَالْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ
وَلَمْ يُرْفَعْ لِأَحَدٍ يَوْمَئِذٍ عَمَلٌ أَفْضَلُ مِنْ عَمَلِهِ إِلَّا
مَنْ قَالَ مِثْلَ قَوْلِهِ أَوْ زَادَ

(طب. عن أبي الدرداء)

RE. 365/12 (*Leyse min abdin yekülü lâ ilâhe illa'llâhu miete merreh, illâ beasehu'llâhu yevme'l-kıyâmeti ve vechuhû ke'l-kameri leylete'l-bedri, ve lem yürfa' li-ehadin yevmeizin amelü efdalü min amelihî, illâ men kâle misle kavlihî ev zâd.*)

“Günde yüz defa *Lâ ilâhe illa'llâh* diyen bir kulu, Allah kıyamet gününde, yüzü dolunay gibi pırıl pırıl olarak diriltir. O gün hiç kimsenin ameli, onun bu amelinden daha faziletli olarak yükseltilmez. Ancak bunun kadar veya daha fazlasını söyleyen hariç.” buyuruyor.

“—Daha çok derse, nuru daha çok olur.” demek istiyor yâni...

Demek ki, o zaman, günde en aşağı yüz defa *Lâ ilâhe illa'llâh* deyivermesi lâzım mü'minlerin...

Biz de bunu söylüyoruz. Türkiye'deki vaazlarımızda dasöylüyorduk, radyodaki konuşmalarımızda da hatırlatıyoruz. Sevap kazanın diye söylüyoruz:

“—Günde yüz defa *Lâ ilâhe illa'llâh* deyiver, adetin olsun! Yüz defa *Lâ ilâhe illa'llâh* de de, yüzün dolunay gibi olsun, mehtap gibi nurlu olsun; pırıl pırıl parlayarak mahşer yerine öyle sevaplı gel!..

Tabii, *Lâ ilâhe illa'llâh*'ın mizanda da ne kadar ağır çektiğini biliyorsunuz. Dünyadaki dertlere, belâlara da şifası ve faydası vardır. En aşağısı tasalanmak, kederlenmek, üzüntü... Onu bile def eder. Üzüldün mü, kocanla/karınla, ailenle, komşunla bir şey oldu mu, ticaretinde vs. bir şey oldu mu; tamam, *Lâ ilâhe illa'llâh* deyiver, geçsin!

Allah-u Teâlâ Hazretleri, bu söze böyle özellikler vermiş, hasâis vermiş; bildiğimiz, bilmediğimiz nice nice faydaları var.Onu söyledikçe insanın imanı kuvvetleniyor, kalbi nurlanıyor, nelere nelere sahip oluyor. 99 tanesini saymağa insanın takatı yetmez.

Ama, mâdem ki Peygamber Efendimiz öyle buyurmuş, bir bildiği vardır diye bunu adet edinin! Sevgili kardeşlerim, sizin de sevabınız çok olsun, cennette yüzünüz gülsün... Mahşer yerinde dolunay gibi yüzünüz parlansın...

e. Allah'ın Kızdığı ve Sevdiği Davranışlar

Sonuncu olarak Abdullah İbn-i Mes'ud RA'dan, müjdeli bir hadis-i şerif...

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim ve Tirmizî'nin rivayet ettiği bu hadis-i şerifi

okuyarak, sohbetimi tamamlamak istiyorum:⁷

لَا أَحَدَ أَغْيَرُ مِنَ اللَّهِ وَلِذَلِكَ حَرَّمَ الْفَوَاحِشَ مَا
ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَلَا أَحَدَ أَحَبُّ إِلَيْهِ الْمَدْحُ مِنَ
اللَّهِ وَلِذَلِكَ مَدَحَ نَفْسَهُ وَلَا أَحَدَ أَحَبُّ إِلَيْهِ الْعُذْرُ
مِنَ اللَّهِ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ أَنْزَلَ الْكِتَابَ وَأَرْسَلَ

الرُّسُلَ

(حم.خ.م.ت. عن ابن مسعود)

RE. 462/7 (*Lâ ehade ağyeru mina'llàh, ve li-zâlike harrame'l- fevâhişe mâ zahera minhâ ve mâ batan, ve lâ ehade ehabbü ileyhi'l-medhü mina'llàh, ve li-zâlike medeha nefsehû, ve lâ ehade ehabbü ileyhi'l-uzrû mina'llàhi min ecli zâlike enzele'l-kitâbe ve ersele'r-rusül.*) *Sadaka rasûlü'llàh.*

Bu hadis-i şerifi izah edeyim:

(*Lâ ehade ağyeru mina'llàh*) “Allah’tan daha kıskanç, daha gayretli hiç bir varlık yoktur.” Kıskanç, gayretli... Gayret-i dîniyye diyoruz,

⁷ Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2113, no:2760; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.109, no:5178; İbn-i Hacer, *el-Emâlî*, c.I, s.34; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kısmen: Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1696, no:4358; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.542, no:3530; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.381, no:3616; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.109, no:1688; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.345, no:11183; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.689, no:7064; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.2156, no:3155;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XV, s.464, no:15946.

hani böyle hemen asabîleşiyor, yüzü kıpkırmızı oluveriyor. Namus meselesi vs. oldu mu, meselâ Türkiye’de nasıl hemen kaşlar çatılır, gayet ciddîleşilir. Allah’tan daha kıskanç, daha hiddetleniveren, daha kızan başka varlık yoktur. Kullar da kızar, kullar da kıskançtır; karısını kıskanır, eşyasını kıskanır, kimseye kullandırtmaz; arabasını kıskanır, kimseyi bindirmez... Kıskançlık duygusunu biliyorsunuz. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nden daha kıskancı yoktur.

(*Ve li-zâlike*) “Bundan dolayı, (*harrame’l-fevâhişe mâ zahera minhâ ve mâ batan*) zâhirî ve bâtınî bütün kötülükleri haram kılmıştır.” “Bak benim sözümü dinlemedi, şeytanı dinledi... Bak helâlî işlemedi, haramı saptı; bak rezalet, kepezelik tarafına saptı.” diye, haram işlenmesini kıskanır Allah... Onun için, onları haram kılmıştır. Ve tabii haram kıldığı şeyleri yaparsa, zahirde görünen veya fitne, fesat, kötü huy gibi içinde olan, bâtındaki şeyleri yaparsa, o zaman Allah’ın gazabına uğrar.

Bir insan düşünün; kızıyor, kıpkırmızı oluyor, sana dik dik bakıyor. Onun istemediği şeyi yaparsan ne olur?.. “Yaklaşma oraya, yaklaşırsan şöyle olur, böyle olur!..” diyor. Korkarsın. Bu alemlerin Rabbi, yeri göğü yaratan Allah kızarsa, yapılır mı?.. Allah-u Teâlâ Hazretleri razı gelmez, gayretlidir. *Gayret*, bizim Türkçe’deki gayret mânâsına değil, kıskançlık mânâsına... Kıskançlığı şiddetlidir, günah işlenmesine kızar.

(*Ve lâ ehade ehabbü ileyhi'l-medhü mina'llâh*)
“Medh ü senânın Allah’tan daha çok sevimli olduğu başka varlık yoktur.” Allah-u Teâlâ Hazretleri hamd edilmeyi, şükredilmeyi sever. Medh ü senâ edilmesine çok sevinir, o sözleri çok sever. Allah’tan daha çok bunları seven hiç bir varlık yoktur.

Evet biliyoruz, insanlar da iltifatı, öğülmeyi severler. Güzel bir şeyini söyledin mi, koltukları kabarır. Bir başarı olduğu zaman eğer yazılmışsa, çerçeveletir, duvarına asar. “Bu benim diplomam, bu benim başarı belgem, bu benim brovem... İşte ben falanca işi başardım, falanca işi yaptım.” diye öğünmeyi sever insanoğlu. Ama en çok Allah sever.

Bütün övgüler de onundur aslında... Çünkü her güzelliği, her mükemmelliği, her başarıyı sağlayan fırsatı yaratan da Allah’tır. Binaen aleyh, bütün övgüler aslında Allah’a gider ve Allah-u Teâlâ Hazretleri hamd edilmeyi, medhedilmeyi sever.

O halde ne yapacağız, hadisin bu tarafından çıkaracağımız ders nedir?.. Hamdi, şükrü, medhi, senâyı çok yapacağız. “Çok şükür yâ Rabbi!.. Verdiğin nimetlere hamd olsun Allahım!.. Sana şükürler olsun yâ Rabbi, bak neler ihsân eyledin!..” diyeceğiz.

Ben şimdi düşünüyorum, buralarda biraz sıcak var. Türkiye’de de yaz tabii... Amerika’da, Meksika’da nice insan sıcaklardan ölüyor. Ben de dün akşam bir büyük şişe su içtim, hararet

bastığı için... Çok da yemek yemedim ama, çok su içtim. Buz gibi, hoşuma da gitti, su da tatlı, Allah razı olsun... Şimdi düşündüm, dedim ki kendi kendime:

“—Ey Es’ad, Afrika’da olsaydın, bir dağ köyünde olsaydın... Su yok, kuraklık var, sıcak da bastırmış. Böyle buzdolabı yok, buzdolabının içindeki şeyler yok... Bu suları içemeseydin ne olurdu halin?..” dedim.

Çünkü, Afrika’da binlerce insan ölmüş. Amerika’da yüzlerce insan ölmüş. İtalya’da Yunanistan’da sıcaklardan şu kadar insan ölmüş... Yazıyor gazeteler, haberlerde okuyoruz burada... Biraz da, uluslararası manzara buradan daha geniş görülüyor.

Çok şükür yâ Rabbi!.. Şu su, şu serinlik, şu ev, şu bark, şu nimetler... El-hamdü lillâh, yediğimiz önümüzde, yemediğimiz dolabımızda, arkamızda, sağımızda, solumuzda... Her şey var, nimetlerini saymak istesek bitiremeyiz. Yiyeceğiz, içeceğiz ve Allah’a şükredeceğiz, hamd edeceğiz. Sıhhat vermiş, göz vermiş, kulak vermiş, iman vermiş, evlât vermiş, iş vermiş...

“—Efendim, işte benim şöyle sıkıntım var, dişim ağrıyor!”

Onların da hikmeti var, sıhhatin kıymeti hastalık olmayınca bilinmez. Sen iyilikleri düşünürsen, sayılamayacak kadar çoktur. Ufacık bir şeye kafanı takıp da, ters ters söz söyleme! Allah’a hamd et, şükreyle, Allah’ın nimetlerinin

kıymetini anla ve o nimetleri gönderen Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne güzel kulluk etmeğe çalış!..

(Ve lâ ehade ehabbü ileyhi'l-uzrû mina'llâh)
“Mazeret beyanını, özür dilemeyi Allah'tan daha çok seven kimse de yoktur.” Allah özür beyanını da sever, mâzeret dilenmesini, af dilenmesini de sever. *(Min ecli zâlike enzele'l-kitâb, ve ersele'r-rusül.)* Bundan dolayı ilâhî kitapları, Kur'an'ı indirdi ve peygamberleri bundan dolayı gönderdi.”

Niçin gönderdi?.. “Ben özür dilenmesini, af dilenmesini, mağfiret dilenmesini sevenim ey kullarım! Hatanız da olsa, yüzünüz kara da olsa, suçunuz çok da olsa özür dileyin!” diye gönderdi.

“—Yâ Rabbi, işte ben bir cahillik ettim, bilemedim, kendimi tutamadım, nefsime uydum. Falanca zamanda şöyle bir günah işlemiştim, beni affet yâ Rabbî! Yüzüm kara, elim boş ama, bundan sonra inşaallah yapmayacağım yâ Rabbi!” diye özür dilenmesini de Allah çok sever.

Özür dilenmesini Allah'tan daha çok seven yok. Dünyadaki bazı insanlar, özür dileyenin özrünü filân kabul etmez. “Senin mâzeretini kabul etmiyorum, yallah, seni işten attım.” der. “Sen çok mâzeret kıvırttırıyorsun!” der. Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri özür dilenmesini seviyor.

Onun için, suçlarımızdan özür dileyelim! Kusurumuzu bilelim, Allah'a yönelelim, el açalım, boyun bükelim! Gözümüzden yaşlar dökelim, “Affet bizi Allahım!” diyelim!

Ben Şimdi toplumu inceleyen bir üniversite hocası olarak, eli kalem tutan bir kimse olarak, bir araŐtırmacı olarak, yazar olarak, bilim adamı olarak topluma bakıyorum; çok kusurları var... Başka toplumları inceliyorum, başka toplumların çok güzel taraflarını görüyorum. Avustralya'ya bakıyorum, Amerika'ya bakıyorum, Almanya'ya bakıyorum, düzene bakıyorum; bizdeki düzensizlikleri, İslâm ülkelerindeki eksiklikleri, yanlışlıkları görünce, anlıyorum. İki de gözümün önünde mukayese etmek imkânım var.

Benim elimde fırsat olsa, bazan arkadaşlara da Őaka yapıyorum, "Elime bir kırbaç alacağım!" diyorum. Elimde salâhiyet olsa, bak nasıl hata yapanları cezalandırırım.

Tabii, ceza da nizamın bir parçasıdır. Hata yapanın cezalandırılmaması, nizamın çökmesine sebep olur. Düzenin düzenli bir Şekilde gitmesi için, hatayı yapanın da cezalandırılması lâzım!.. Amerika'da da böyle, Avustralya'da da böyle, Avrupa'da da böyle... Hadi bakalım bir trafik, seyr ü sefer işlerinde yanlış bir iş yap... Hemen polis gelir, cezayı yazar. Neden?.. Ceza caydırıcıdır. Ceza o işin yapılmamasına yarıyor, faydası var. Onun için ceza konuyor.

Dinimizde de ceza var, dünyamızda da ceza var... BeŐeri kanunlarda da ceza var, ilâhî kanunlarda da var. "İlâhî kanunlarda niye ceza var?" diye birisi kalkıp da ukalâlık etmeğe kalkışmasın! Çünkü kendileri de nice cezalar koyuyor insanlar. Kendi koydukları beŐerî nizamlarda da o kadar ağır cezalar var ki...

“—Buraya çöp dökmek yasaktır, çöp döken şu kadar cezalandırılır!”

“—Burada şunu yapmak yasaktır, şunu yapan şu kadar dolar cezaya çarptırılır!”

Böyle levhalar var. Tir tir titriyor millet, paranın korkusundan... O kadar parayı bastırıyor hakîkaten. “Şu sür’atten fazla gidersen, şu kadar ceza...”

Bizim arkadaşlardan birisi, Avustralya’da bir yere yetişeceğim diye bastırmış, hızlı giderken polis yakalamış, 900 Avustralya doları ceza... Az mı yâni, bir insanın maaşının büyük bir kısmı cezaya gidecek. Büyük ceza... Büyük ceza olunca da seyahatçiler, “Aman 100’ü geçmeyeyim!” diyor; gerçekten ceza caydırıcı oluyor.

Demek ki, dünyada bazı insanlar böyle özrü bile kabul etmiyor.

“—Bu sefer yaptım ama beni affet polis bey, ceza yazma!”

“—Sen şu cezayı ver!” diyor, affetmiyor.

Yâni özrü kabul etmiyor. Ama Allah kabul ediyor sevgili kardeşlerim; ve özür dilemeyi çok sevdiğini de beyan ediyor Peygamber Efendimiz.

“—Bu özür dilemeyi sevdiğini beyan etmek için, Gaffâr olduğunu, Settâr olduğunu, affedici olduğunu, Afüvv ü Kerîm olduğunu belirtmek için kitap indirmiştir, peygamberler göndermiştir.” buyuruyor.

Erhamü'r-râhimînliğini, bağışlayıcılığını ilân etmek için indirmiştir kitabı... Peygamberleri müjdeciler olarak göndermiştir.

“—Ey insanlar, Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin, yalvarın!.. Suçunuz varsa, günahınız varsa özür dileyin!” diye bildirmek için göndermiştir.

Onun için sevgili dinleyiciler, olabilir; suçunuz, kusurunuz, kabahatiniz vardır. Gençliğinizde yapmışsınızdır, veya dün yapmışsınızdır, veya sabah yapmışsınızdır... Neyse hatanızı anlayın; hatasını bilmek, anlamak fazilettir. Hatanızdan özür dileyin, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden affınızı isteyin; Allah affeder.

Ama bir daha yapmamağa azm ü cezm ü kasd ederek... İçinizden, “Ben sonra yine yaparım ama, ben şöyle bir özür dileyeyim!” demek olmaz.

Allah kalbini biliyor insanın... Kalbinden, “Ben bu işi yine yapacağım!” dedi mi, o zaman o özür olmaz.

Pişman olacak, nâdim olacak, bir daha işlememeğe azm ü cezm ü kasd edecek.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bilerek bilmeyerek işlediğimiz günahlarımızı affetsin... Bizi rahmetine erdirsin, nimetlerine mazhar eylesin...

Nimetlerine şükür nasîb eylesin... Kendisinin zikrini ve ibadetini güzel yapmamızı kolaylaştırsın, tevîkîni refîk eylesin...

Ömrümüzü rızasına uygun geçirmemizi nasib etsin... Bize vebütün müslüman kardeşlerimize hayırları ihsân eylesin... Şerleri def eylesin... Zelzelelerden, felâketlerden, kıtlıklardan, sellerden korusun...

Bakın, Bangladeş'te bir yağmurlar yağdı. Yüz binlerce, hatta milyonlarca insan etkilendi, evsiz kaldı.

Hayvanları gitti, tavukları, inekleri... Evleri barkları, eşyaları hasara uğradı. Çin'de de aynı şekilde muazzam seller, muazzam tahribat yaptı.

Ve Adana'da biliyorsunuz kaç defa zelzele oldu. Yeri göğü yaratan Allah'a güzel kulluk etmek lâzım! Güzel kulluk edilmeyince, çeşitli sıkıntılar ve cezalar oluyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri güzel insan olmayı, iyi insan olmayı, iyi mü'min olmayı, ihlâslı mü'min olmayı, Allah'ın sevdiği kul olmayı, Peygamber Efendimiz'in sevdiği ümmet olmayı cümlemize nasib eylesin...

Hem dünyada, hem ahirette esenlikle, huzurla, devletle, izzetle, şevketle, saadetle yaşamayı nasib eylesin...

Hastalıklardan, esâretten, hürriyetsizlikten, kıtlıktan, felâketlerden, musibetlerden korusun...

Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin...

Rıdvân-ı ekberine cümlemizi, cümlenizi nâil eylesin, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

24. 07. 1998 - Medine

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

